

خبرنامه کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری

جمعه ۱ آبان ۱۳۸۸

سال دوم - شماره ۳۰ - شماره مسلسل ۷۷

کارگران علیه سرمایه تشکل شویم!

کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری
Coordinating Committee to
Form Workers Organization

در این شماره:

- ۲ «روز غذا» روز پوشاندن علت اصلی گرسنگی
- ۳ تعطیل کارخانه علاء الدین و اخراج تمام کارگران
- ۳ پست انگلیس و استخدام ۳۰ هزار اعتصاب شکن!
- ۴ کنفرانس کارگری در Oer-Erkenschwick (آلمان)
- ۵ اخراج وسیع کارگران در نوشابه سازی ارم
- ۵ مصادره ۱۳ ماه حقوق کارگران لوله سازی اهواز توسط دولت سرمایه
- ۵ اخراج کارگران در سنندج
- ۶ ایران خودرو و بیکار سازی وسیع کارگران شرکت های خصوصی وابسته به آن
- ۶ اعتراض رانندگان اتوبوس به شرکت سفرسازان آسمان آبی
- ۶ کارگران بافت آزادی و انتخاب نماینده

شور مطالبات پایه ای طبقه کارگر ایران را بخوانید صفحه ۷

«روز غذا» روز پوشاندن علت اصلی گرسنگی

هر اسمی، هر رسمی، هر نهادی، هر قانون و قراردادی، هر سازمان و تشکیلاتی، هر تحلیل و هر توضیحی و هر نکته و کلامی در نظام سرمایه داری بیان وارونه و تحریف آمیز موضوع واقعی خویش است. این ذات سرمایه است که به صورت اجتناب ناپذیری باید همه مفاهیم اجتماعی زندگی انسان را خلاف آنچه هست و در رویه کاملاً معکوس آن در ذهن و شعور انسان ها القا کند. در واژه نامه این نظام، استثمار کارگر و تاراج ۹۰ درصد یا بیشتر کار او به نفع سرمایه «کارآفرینی سخاوتمندانه سرمایه دار برای کارگر» معنا می شود. بهای بازتولید نیروی کار کارگر را بهای کار او می نامند. مصوبات سرمایه داران و دولتمردان سرمایه داری برای دفاع از نظام بردگی مزدی و قربانی ساختن توده های کارگر در آستان بقای این نظام را منشور زندگی شهروندان و نظم اجتماعی نام می گذارند. ماشین سرکوب و قهر سرمایه را دستگاه مجری قانون و نظم نامگذاری می کنند و برای هر نهاد و هر دستگاه زورگویی و هر جنایت دیگر نام وارونه نمای دیگری تعیین می کنند. «فانو» (سازمان خواروبار جهانی) نیز از جمله همین نام ها است. اسمی برای یکی از مؤسسات «سازمان ملل متحد» که ۶۴ سال پیش از این در سال ۱۹۴۵ در شهر «کبک» در کشور کانادا تأسیس شد و نقش خود را مبارزه با گرسنگی و تلاش برای از بین بردن این فاجعه عظیم بشری تعریف کرد. فانو زیر این نام تشکیل شد تا پرده بسیار ضخیمی باشد بر واقعیت گرسنگی در جهان. تا وانمود کند که گویا جهان بردگی مزدی هم می تواند جهان انسان های سیر و فارغ از گرسنگی باشد. تا ریشه واقعی گرسنگی میلیاردها انسان را از انظار مردم دنیا مخفی کند. تا نظام سرمایه داری و زیربنای هستی این نظام یعنی خرید و فروش نیروی کار و رابطه تولید ارزش اضافی را از هر نوع اتهام واقعی گرسنه سازی میلیاردها انسان تبرئه کند و لباس برانت پوشاند. تا این توهم را در ذهن توده های کارگر جهان بکارد که معضل گرسنگی نه در هستی سرمایه داری بلکه در برخی مسائل دیگر قرار دارد که توسط سرمایه و دولت های سرمایه داری به سادگی قابل حل و فصل هستند. تا این دروغ عظیم تاریخ را به کارگران و انسان های گرسنه دنیا بقبولاند که گویا با برخی دستکاری ها و اصلاحات می توان یک جهان سرمایه داری بدون هیچ گرسنگی برپاداشت. تا میلیاردها کارگر را به جای پیکار علیه سرمایه و علیه بنیاد واقعی گرسنگی ها به سوی دستکاری بی فرجام نظام بانی و باعث و منشأ دنیای گرسنگی ها سمت دهد. فانو به وجود آمد تا القا کند که گویا سرمایه داران و دولتمردان نظام سرمایه داری هم واقعاً در تدارک کاهش گرسنگان و مبارزه با گرسنگی و محدود ساختن زمینه های تولید فقر هستند. گویا فکر و فرهنگ و سیاست و عقلانیت سرمایه هم می تواند در مقابل بی غذایی ساکنان زمین حساسیتی داشته باشد. گویا مالکان جهنم سرمایه داری هم می توانند در کنار آتش زدن جهان برای اضافه ارزش های انبوه تر در تدارک سیر ساختن شکم این یا آن انسان گرسنه باشند. فانو برای همه این دروغ پردازی ها و ایفای این نقش ها به وجود آمد، درست به همان شکل که نهاد عظیم تر مادر یعنی «سازمان ملل» نیز دقیقاً در همین راستا، با همین اهداف و با میدان بسیار وسیع تری از عوام فریبی و وارونه پردازی به وجود آمده بود.

گزارش شصت و چهارمین سال تأسیس فانو از پاره ای جهات قابل توجه و خواندنی است. در این گزارش آمده است که هم اکنون بیش از یک میلیارد انسان گرسنه در جهان وجود دارد، انسان هایی که شب ها بدون غذا و با شکم گرسنه سر بر بالین می گذارند. این آدم ها هیچ بالینی هم ندارند. کسی که قادر به تأمین غذا برای سیر کردن شکم خود نیست مسلماً هیچ سرپناهی هم ندارد. هیچ وسائل خوابی هم ندارد. پوشاکی هم ندارد و برای حفظ جان خویش از سرما و گرما هم دستش به هیچ کجا بند نیست. فانو می گوید که در گذشته

دومین پرسش مهم از فانو این است که در طول این ۶۴ سال چه کرده است؟! کارنامه مبارزه اش با گرسنگی کجاست و از کدام اوراق تشکیل شده است؟! فانو خود با صدای بلند فریاد می زند که سال های عمرش با تشدید مستمر و فزاینده گرسنگی در جهان همراه بوده است. وضعیت موجود جهان را هم این گونه تصویر می کند که نه فقط هیچ چشم اندازی برای کاهش گرسنگی در پیش روی مردم دنیا نیست بلکه باید منتظر سونامی های بسیار عظیم تر بی غذایی و فقر و مرگ ناشی از بی غذایی باشند. فانو همه این فجایع را اعتراف می کند اما فقط به این دلیل دست به چنین اعترافاتی می زند که رسالت خود در منحرف سازی ها، مسخ پردازی ها و وارونه نمایی ها را هر چه مزورانه تر انجام دهد. فانو مدافع سرسخت نظام بردگی مزدی است. هیچ پیوندی میان گرسنگی با موجودیت نظام سرمایه داری نمی بیند و همان گونه که بالاتر گفتیم برای آن به وجود آمده است که چنین پیوندی را از انظار جهانیان مخفی کند. گزارش فانو به همین دلیل و در راستای ایفای همین نقش سراغ موضوعاتی می رود که نه تبیین فاجعه گرسنگی بلکه توهم آفرینی و تحمیق و

جان میلیاردها آدم را قربانی سودهای انبوه تر و عظیم تر سازد. سرمایه است که در هر سال بیش از ۱۴ هزار میلیارد دلار حاصل کار و استثمار توده های کارگر جهان را صرف جنگ و کشتار و قتل عام بشریت می کند. فوج فوج جمعیت زمین را در شعله های جنگ خاکستر می کند و همزمان چندین میلیارد کارگر دنیا را زیر فشار تشدید استثمار اسپر گرسنگی و بی مسکنی و بی دارویی می سازد تا از محل استثمار بیشتر آنان هزینه های جنگ را تأمین کند. سرمایه است که به جای تولید انبوه غذا و دارو و نوشت افزار و کتاب در کشت و تولید انبوه مواد مخدر انباشت می شود. به جای مدرسه و بیمارستان قمارخانه بر پا می کند. به جای تولید انبوه مسکن برای انسان های بی سرپناه پادگان نظامی و زندان و مراکز بازجویی و شکنجه و کشتار می سازد. سرمایه است که هر لحظه و هر گام خود را فربه تر، غول پیکرتر و عظیم تر می کند و میلیاردها انسان را گرسنه تر و بیمارتر و رنجورتر و فرسوده تر و مفلوک تر و حقیرتر می سازد.

کارگران علیه سرمایه متشکل شویم!

کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری

۲۷ مهر ۱۳۸۸

جهالت پردازی هر چه بیشترمانه تر در باره این معضل است. فائو می گوید عواملی مانند وضع بد کشاورزی در برخی کشورها یا مصرف برخی محصولات زراعی در تولید سوخت های نباتی در جاهای دیگر دلیل اصلی بی غذایی و گرسنه ماندن چندین میلیارد مردم کارگر و نفرین شده جهان موجود است. رؤسای فائو با تمامی توان می کوشند تا همه چیز را بگویند فقط برای آن که یک چیز را نگویند، این را که ریشه گرسنگی در موجودیت سرمایه داری یعنی رابطه خرید و فروش نیروی کار و تولید ارزش اضافی قرار دارد. سرمایه است که جهان و انسان و کل هستی را با چشمان سودطلب نگاه می کند. در جایی انباشت می شود که سودآورتر باشد. حوزه ای را انتخاب می کند که نرخ سود عظیم تر به بار آورد. برای دستیابی به سودهای نجومی تر و نرخ سودهای کلان تر شدت استثمار میلیاردها کارگر را هر چه بالاتر می برد. میزان مزدهای واقعی آن ها هر چه بیشتر پایین می آورد. بازتولید نیروی کار آن ها را با دنیای سختی ها و بدبختی های هر چه زیادتری به هم می آمیزد. میلیاردها کارگر و ۳ میلیارد نفوس کارگری دنیا را در مرداب فقر و گرسنگی و بی غذایی غرق می کند. پول خوراک و پوشاک و دارو و درمان و سرپناه و آموزش و بهداشت آن ها را به سود و به سرمایه عظیم تر و عظیم تر تبدیل می کند. سرمایه است که هر سال میلیون ها تن مواد غذایی را در جلو چشم میلیاردها انسان گرسنه به دریا می ریزد تا از کاهش بهای کالاهای خوراکی جلوگیری کند، تا مانع کاهش سودها شود، تا

تعطیل کارخانه علاء الدین و اخراج تمام کارگران

این که با هیچ کارگری در میان گذارد، بدون این که تا عصر روز قبل، تا زمان ختم کار آن روز، تا وقت خروج کارگران از کارگاه، با هیچ یک از این ۵۰ کارگر قدیمی دارای بیش از ۲۰ سال سابقه کار در میان گذارد، به اجرا نهاده است. ۵۰ کارگری که همه عمر خویش را در این کارخانه کار کرده و استثمار شده و دنیایی سود و سرمایه برای سرمایه داران و دولت سرمایه داری تولید کرده اند اکنون با فاجعه بیکاری و گرسنگی خود و افراد خانواده دست به گریبان هستند.

منبع: ایلنا

۲۸ مهر ۸۸

عبارت بالا کلمه به کلمه چون پتکی کوبیده بر سر و روی و مغز آنان فرود آمد. آنان تا دقایقی قبل تصور وقوع چنین حادثه ای را نمی کردند. نهاد دولتی موسوم به « شورای تأمین استان» سال ها پیش و به دنبال بروز مشکلات مالی شرکت اعلام کرده بود که این کارخانه تا روز بازنشستگی آخرین کارگر رسمی باید به کار خود ادامه دهد. هر ۵۰ کارگر مؤسسه رسمی هستند و اینک بر خلاف مصوبه بالا همه آن ها اسیر اخراج شده اند. علاء الدین تولید کننده کولر و سایر لوازم خانگی است و توسط هیأتی که از سوی وزارت صنایع تعیین شده است اداره می شود. این هیأت اکنون تصمیم به تعطیل شرکت گرفته است و این تصمیم را بدون

صبح روز بیست و هفتم مهر هنگامی که کارگران « علاء الدین» مسافت طولانی میان خانه تا محل کارخانه را پیمودند تا کار روزانه خویش را آغاز کنند ناگهان و بدون هیچ اطلاع قبلی دیدند که همه درهای شرکت بسته است!! کارگران بسیار هاج و واج به همه جا خیره شدند و در این خیرگی کاغذ پاره کوچکی یافتند که بر روی آن نوشته شده بود: « نظر به اتمام فصل تولید کولر و به منظور جلوگیری از هزینه های اضافی، مقرر شد تا شروع مجدد فعالیت، پرسنل تولیدی و وابسته به تولید از تاریخ ۲۷/۷/۸۸ تا اطلاع ثانوی از مراجعه به کارخانه خودداری کنند!!» ۵۰ کارگر کارخانه با دیدن و خواندن این کاغذ دچار کابوس شدند.

پست انگلیس و استخدام ۳۰ هزار اعتصاب شکن!

با اعلام تدارک و آمادگی کارگران برای اعتصاب، سرمایه داران انگلیسی در نهایت بیشرمی و گستاخی و از موضعی بسیار قدرتمندانه اعلام کرده اند که طرح استخدام ۳۰ هزار کارگر اعتصاب شکن را تنظیم نموده اند و به محض آغاز اعتصاب آن را به اجرا در خواهند آورد. انجام چنین جنایتی، آن هم تا این حد گستاخانه و در قالب اخطار رسمی، حتی بر اساس آنچه در کشورهای غربی زیر نام « قانون کار» وجود دارد ممنوع است. نفس مباردت سرمایه داران به این اقدام، حتی نفس

کرده اند که در صورت اصرار سرمایه داران بر اجرای طرح خود کل شبکه های پست و ارتباط کشور را مختل خواهند کرد. این اعتصاب، بر اساس ارزیابی های جرابد، پس از اعتصاب سال ۱۹۸۴ کارگران معدن بزرگ ترین اعتصاب کارگری در انگلیس در طول سه دهه اخیر خواهد بود. ارتباطات پستی در بریتانیا از بیشترین اهمیت برخوردار است. مطابق آمار هر خانواده انگلیسی در روز حداقل ۵ محموله پستی دریافت می کند.

ده ها هزار کارگر بخش ارتباطات انگلیس اعلام اعتصاب کرده اند. اعتصاب از روز جمعه بیست و سوم اکتبر آغاز خواهد شد. کارگران در اعتراض به شرایط مرگبار کار و خطر حتمی اخراج دست به اعتصاب می زنند. سرمایه داران طرح اخراج ۶۰ هزار کارگر پست را در دستور کار خود قرار داده و تأکید کرده اند که این طرح در طول ماه های آینده در سراسر کشور به اجرا در می آید. اخطار صاحبان سرمایه موج خشم و اعتراض کارگران پست را دامن زده است. آنان اعلام

نیروی پلیس کشور با دقت کافی اوضاع را تعقیب می کند و به محض شروع اعتصاب اقدامات ضد شورش را آغاز خواهد کرد. سخنگوی پلیس در بخش دیگری از سخنان خود افزوده است که پلیس سخت نگران تکرار حادثه اعتصاب کارگران معدن در اواسط دهه ۸۰ است و از همین رو وقوع اعتصاب را بسیار جدی می گیرد. دولت سرمایه داری انگلیس و صاحبان سرمایه با استخدام ۳۰۰۰۰ اعتصاب شکن می کوشند تا هم خسارات ناشی از اعتصاب را به حداقل رسانند، هم توده های کارگر را در مقابل هم قرار دهند، که بسیار مهم تر است، و هم این که مرحله جدیدی از تهاجم علیه هست و نیست جنبش کارگری را به اجرا بگذارند. این که طبقه کارگر انگلیس در مقابل این ترفند پلید ضدکارگری سرمایه داران و دولت سرمایه داری انگلیس چه خواهد کرد، موضوعی است که باید در روزهای آینده در موردش سخن گفت.

منبع: سایت نروژی جنبش آزاد اتحادیه ای
اکتبر ۲۰۰۹

حراج بر داربست رفرمیسم راست اتحادیه ای و اعلام بی نیازی کامل از وجود این محلل رسوا است و سرمایه داران انگلیسی اینک این کار را انجام داده اند.

اتحادیه کارگران ارتباطات زیر فشار توده های کارگر موافقت خود را با اعتصاب اعلام کرده است. در اجلاس ویژه ای که کارگران برای تصمیم پیرامون تعطیل کار و شروع اعتصاب برگزار کرده اند همگی به اتفاق آرا اعتصاب را مورد تصویب قرار داده اند و به این ترتیب سران اتحادیه را ناگزیر به اعلام این توافق کرده اند. اتحادیه در همان حال مشغول مذاکره با کارفرمایان است و سرمایه داران اظهار امیدواری کرده اند که اتحادیه مطابق معمول به یاری آنان بشتابد و از وقوع اعتصاب جلوگیری کند.

به دنبال طرح موضوع اعتصاب از سوی بیلی هاپس، رئیس اتحادیه کارگران ارتباطات در مصاحبه با بی بی سی، بلافاصله پلیس انگلیس نیز مراتب اخطار و تهدید را آغاز کرده و تلاش نموده است تا سایه رعب و وحشت را همه جا بر سر کارگران سنگین سازد. سخنگوی پلیس در یک مصاحبه مطبوعاتی هشدار داده است که

اظهار آمادگی آنان برای ارتکاب چنین جنایتی، اعلام صریح این واقعیت است که سرمایه داران اکنون جنبش کارگری را هیچ نیروی قابل محاسبه ای در برابر یکه تازی های کارگرکش و ددمنشانه خویش نمی بینند. این اخطار صاحبان سرمایه گواه بسیار زنده ای بر این واقعیت تلخ و آزار دهنده است که رفرمیسم اتحادیه ای در زمینگیر کردن و خلع سلاح جنبش طبقه کارگر به نفع سرمایه تا آنجا پیش رفته است که سرمایه داران هیچ خطری از ناحیه این جنبش احساس نمی کنند. اخطار مذکور در همان حال بانگ می زند که مالکان تراست ها و کارتل ها حتی به همان اتحادیه ها هم دیگر نیاز ندارند و آنچه را که تا حالا عسای دستشان بوده است اینک بی مصرف و عاقل می شمارند. طبق قرارداد بسیار رایج و شناخته شده ای که در تمامی کشورهای اروپایی میان اتحادیه های کارگری، دولت و صاحبان سرمایه منعقد شده است سرمایه داران در ایام اعتصاب حق ندارند هیچ کارگری را به جای کارگر اعتصابی به کار گیرند. استخدام اعتصاب شکن به صورت علنی و رسمی آن هم در مقیاس ۳۰ هزار نفر نه فقط اعلام جنگ رسمی علیه کارگران بلکه حتی زدن چوب

کنفرانس کارگری در Oer-Erkenschwick (آلمان)

خود را پیش می بردند اما ما باید چنان حرکت کنیم که کارکنان خودشان علائق خود را نمایندگی کنند. به همین سبب باید جنبش کارگری را با جنبش اجتماعی پیوند دهیم و انتقاد به سرمایه داری و مساله مالکیت را دوباره بین کارگران مطرح کنیم.

فرانک هامر فعال چپ کارگری از Labor Notes آمریکا گفت: وضعیت اتحادیه ها و کارگران صنایع خودروسازی ایالات متحده را باید با کلمه فاجعه توصیف کرد. وی گفت طی ۳۰ سال گذشته کنسرن های بزرگ از صنعت خودرو سازی سود بردند. کارخانه ها را از نظر رقابت، سطح دستمزدها و شرایط کار هدایت کردند، به تازه استخدام شده ها دستمزد پایین تری دادند. اتحادیه ها که ناظر بودند نه تنها این موارد بد و بدتر شدن شرایط و اوضاع کارگران را پذیرفتند بلکه آن ها را به عنوان اقدامات درست و خوب به کارگران قالب کردند. وی کارگران را به مقاومت در برابر این سیاست های اتحادیه ای فراخواند.

اکتبر ۲۰۰۹

مثال، این که چرا سازمان های کارگری به جای پیشرفت عقب گرد داشته اند. شاید کاهش دستمزدهای واقعی یکی از دلایل باشد. هم چنین است از دست دادن اعتماد اعضا و کارگران به اتحادیه ها که سبب اعتماد به خود کارگران و ایجاد اجتماعات آلترناتیو شد.

کریستوف لوفلر نماینده شورای کارخانه تویوتای آلمان گفت بحران جاری به هیچ وجه پایان نیافته بلکه با اقداماتی که انجام دادند آن را جابه جا کرده و به تعویق انداخته اند. دیگری گفت استراتژی رسمی اتحادیه ای با درماندگی عجین شده است. اتحادیه ها برای مبارزه با بحران سعی می کنند با کوتاه کردن زمان کار کارگران دست به عمل بزنند. این نشان می دهد که هیچ چشم اندازی برای آینده ندارند. مثلا اتحادیه متال شیوه صبر را پیشه کرده و سعی دارد کارگران را ساکت نگه دارد در حالی که ما به تظاهرات و اعتصاب نیاز داریم. هم چنین ما باید در مورد تصرف کارخانه ها بحث کنیم.

سی کل نماینده فورد کلن گفت: تا به حال رسم بر این بوده که روسای اتحادیه ها سیاست های

این کنفرانس توسط «تای» Tie سازماندهی شد. Tie در سال ۱۹۷۸ تاسیس شد و شبکه ای است برای پیوند کارگران اتحادیه ها و سازمان های غیراتحادیه ای کشورها و قاره های مختلف. در این کنفرانس، که در ۱۲ اکتبر ۲۰۰۹ برگزار شد، ۵۰ فعال کارخانه های مختلف، کارگرانی از سوئد، آفریقای جنوبی، ایالات متحده و کانادا شرکت کرده بودند. سام گیندین رئیس سابق فراکسیون اتحادیه های کارگران خودروسازی در سخنرانش گفت: مساله بحران فقط بحران مالی و اقتصادی نیست. بحران مهم، بحران جنبش کارگری و احزاب چپ است. او گفت اتحادیه ها فقط به بهبود سیاست نیاز ندارند بلکه نیاز به تغییرات اساسی دارند. او به عنوان مثال از آمریکای دهه ۱۹۳۰ نام برد که در آن در جریان مبارزه با بحران ۱۹۲۹ اتحادیه CIO قد علم کرد.

تام آدلر از شورای کارخانه گروه آلترناتیو در کارخانه دایملر اونترتورکهایم گفت: با توجه به شرایط مشابه سال ۱۹۲۹ در امروز، ما به بحث های انتقاد از خود نیاز داریم. به عنوان

اخراج وسیع کارگران در نوشابه سازی ارم

نیست حق کارگری را از سرمایه داری بستانند. ۶۰۰ کارگر نوشابه ارم باید بدانند که آنچه می تواند به فریاد آنان برسد و آنچه قادر است کارفرما را به پس گرفتن تصمیم خود مجبور سازد، فقط و فقط قدرت متحد و سازمان یافته پیکار آنان علیه سرمایه است. اگر آنان می خواهند اخراج نشوند، اگر نمی خواهند در باتلاق گرسنگی اسیر مرگ شوند، اگر نمی خواهند شاهد این همه زورگویی های تحقیر کننده باشند باید به سلاح اتحاد و سازمانیابی ضد سرمایه داری مجهز شوند. باید خود را به صورت شورایی متشکل کنند. باید به جای این که توسط سرمایه دار اخراج شوند خودشان با اتکا به قدرت متحد خود و کل طبقه شان سرمایه داران را از کارخانه اخراج کنند. این تنها راه است.

منبع: اتحادیه آزاد کارگران ایران
۲۶ مهر ۸۸

شکوائیه اضافه می کند که در کارخانه به دستور سرمایه دار اضافه کاری اجباری حاکم بوده و در مقابل اضافه کاری ها هیچ ریالی دستمزد پرداخت نمی شده است. برای حقوق کارگران هیچ فیش و هیچ صورت حسابی وجود نداشته است و کارفرمایان هیچ اطلاعاتی در این مورد در اختیار کارگران قرار نمی داده اند. کارگران همه این شقاوت های سرمایه دار را برای اداره کار تشریح کرده اند اما این که حاصل این شکایت نویسی چه خواهد بود به نظر ما پاسخ از پیش بسیار روشن است. هر روز شمار زیادی از این نوع شکایات با شرح و بسط و آه و ناله و افغان بیشتر توسط کارگران تنظیم و به اداره کار یا سایر نهادهای دولتی تحویل داده می شود و تا امروز هیچ خبری از نتیجه این شکایت نویسی ها در هیچ کجا به اطلاع هیچ کس نرسیده است. اداره کار و صدها مؤسسه و تشکیلات دیگر از این نوع، دستگاه های محافظ سرمایه و دفاع از سببیت ها و جنایات سرمایه داران هستند. این نهادها قرار

کارخانه نوشابه سازی ارم ۶۰۰ کارگر را استثمار می کند. کل این کارگران با قراردادهای سفید امضا کار می کنند. هیچ یک از کارگران به اشتغال فردای خود اطمینان ندارند و خطر اخراج هر لحظه آنان را تهدید می کند. این خطر اکنون در وسیع ترین سطح اتفاق افتاده است. چند صد کارگر شرکت برای نخستین بار تصمیم گرفتند که از امضای اوراق سفید قرارداد و سپردن اختیار کامل اخراج خویش به سرمایه داران خودداری کنند. مالکان شرکت این اقدام کارگران را گناه کبیره تلقی کردند و بلافاصله حکم اخراج آنان در سطحی بسیار وسیع صادر نمودند. در پی این رویداد، کارگران که از شدت خشم دست از پا نمی شناختند شکایتی علیه جنایات سرمایه دار تنظیم و به اداره کار تسلیم کردند. آنان در شکوائیه خویش توضیح داده اند که سرمایه دار علاوه بر اجبار آنان به امضای قرارداد سفید در تمامی طول این مدت حق سنوات، حق شیفت و مزایای شغل صدها کارگر را هم مصادره می کرده است.

مصادره ۱۳ ماه حقوق کارگران لوله سازی اهواز توسط دولت سرمایه

آنان همه جا در باره بدهکاری ها، گرسنگی ها، فقر، آوارگی و زندگی سراسر مصیبت و نکبت و فلاکت خود فریاد اعتراض سر داده اند و امروز یک بار دیگر در مقابل استانداری شهر اهواز جمع کردند تا باز هم اعتراض خویش را به گوش همگان برسانند.

منبع: ایلنا
۲۶ مهر ۸۸

دارد. کارخانه لوله سازی خوزستان هم در زمره همین مؤسسات است. سازمان تأمین اجتماعی همچون بسیاری سرمایه داران دیگر در طول دو سال اخیر دست به اخراج وسیع کارگران زده است. به علاوه، ۱۳ ماه تمام است که هیچ ریالی از دستمزد چند صد کارگر را پرداخت نکرده است. در این ۲ سال شهر اهواز و جاده های مجاور شاهد راه پیمایی های اعتراضی، تحصن ها و سایر اشکال مبارزه کارگران علیه این جنایات بوده است. با همه این ها، ۱۳ ماه است که کارگران حقوق نگرفته اند.

کارخانه لوله سازی خوزستان در مالکیت سازمان تأمین اجتماعی قرار دارد. این سازمان همه مبالغی را که کارگران به عنوان حق بیمه پرداخت می کنند، به جای اختصاص به حق بازنشستگی و هزینه های دارو و درمان کارگران، مصادره می کند و به سرمایه خود تبدیل می نماید. سازمان تأمین اجتماعی از همین طریق و با مصادره همین ارقام عظیم به یکی از سرمایه داران بزرگ تبدیل شده است و در حال حاضر شمار کثیری از کارخانه ها و مؤسسات صنعتی و مالی را در مالکیت خود

اخراج کارگران در سنج

هیچ فوت وقت کار اخراج کارگران را آغاز کرده اند. آنان در اجرای این طرح از کارگران دارای وضعیت جسمانی ضعیف تر و مسن تر شروع کرده اند و با بیرحمی خاص هر سرمایه دار شماری از کارگران را به جرم توان کاری کمتر اخراج کرده اند.

منبع: فعالان شبکه همبستگی کارگری در سنج
۲۶ مهر ۸۸

العمر تبدیل شده اند. با این همه، کارگران خواستار ادامه اشتغال خود بوده و اینک خبر بیکاری همه این ۲۲ نفر را در غم و وحشت و سردرگمی فرو برده است. از اداره کار که بگذریم، سرمایه داران کارخانه تراکتورسازی کردستان نیز با صدور اطلاعیه ای کارگران را جمع کرده و به آنان اعلام داشته اند که بیکارسازی ها در راه است. همه باید منتظر باشند و جمعیت قابل توجهی حتماً بیکار خواهند گردید. سرمایه داران به دنبال این اخطار بدون

مراکز کار دولتی و غیردولتی سنج همچون همه مراکز دیگر کار در ایران با شتاب تمام دست به کار اخراج کارگران هستند. اداره راه استان ۲۲ نفر را اخراج کرده است. این افراد در پروژه راه دو باندی سنج - دیواندره کار می کرده اند. شرایط وخیم و مرگبار کار در این جا زیانزد خاص و عام در همه منطقه است. در طول این مدت کارگران زیادی زیر فشار این شرایط وحشتناک و فقدان هر نوع ایمنی جان خویش را از دست داده و یا به معلولان مادام

ایران خودرو و بیکارسازی وسیع کارگران شرکت های خصوصی وابسته به آن

محکوم به اخراج می شوند. اعلام این خبر همه افراد در معرض اخراج را دچار وحشت کرده است. همه می گویند ما به حساب داشتن کار زیر بار دنیایی بدهکاری رفته ایم. اکنون نمی دانیم برای نان روزانه خود و خانواده مان چه کنیم و با این بدهکاری ها چه خاکی بر سر بریزیم.

منبع: آژانس ایران خبر
۲۵ مهر ۸۸

مدیریت را مانده آسمانی تلقی کرده و بر پایه آن برای اخراج کارگران برنامه ریزی کرده اند. بیشتر افرادی که در لیست اخراج قرار گرفته اند از ۵ تا ۱۰ سال سابقه کار دارند. کارگرانی که در پیشینه خود اخطار انضباطی داشته باشند در صف مقدم اخراجیان قرار می گیرند. بیشتر کارگران معمولاً با قراردادهای یک ساله کار می کنند. این کارگران اکنون ۷ ماه از سال را به سر آورده اند. در طول این مدت هر روز در انتظار بوده اند که بر اساس وعده های قبلی کارفرمایان از پیمانی به قراردادی تبدیل شوند. اما اینک به جای گرفتن احکام قراردادی

سرمایه داران دولتی ایران خودرو با ارسال نامه ای به چند شرکت خصوصی وابسته به خود، هر گونه تمدید قرارداد با آن ها را به تعدیل نیروی کار یا اخراج گسترده کارگران موکول کرده اند. شرکت های پی پاک، پیمان پیرو، راستین خدمات و خانه ما از جمله شرکت هایی هستند که این نامه را دریافت کرده اند. در نامه قید شده است که هر کدام از این شرکت ها باید حداقل ۲۰ تا ۲۵ کارگر را اخراج کند. شرکت های یاد شده که خود به اندازه سرمایه داران ایران خودرو در تدارک بیکارسازی کارگران هستند شروط اعلام شده از سوی

اعتراض رانندگان اتوبوس به شرکت سرفسازان آسمان آبی

مقابل تصمیم ظالمانه سرمایه داران شرکت سرفسازان آسمان آبی ایستادگی خواهند کرد.

منبع: آژانس ایران خبر
۲۵ مهر ۸۸

از ادامه کارشان جلوگیری می شود. شرکت تهدید کرده است که این رانندگان را به کمیته تخلفات معرفی خواهد کرد. رانندگان با دریافت اطلاعیه شرکت دور هم جمع شدند و اعلام کردند که دست به اعتراض خواهند زد و در

شرکت سرفسازان آسمان آبی به همه رانندگان زیر نظر خود اعلام کرده است که اگر اقساط بدهی مربوط به لیزینگ اتوبوس (اجاره اتوبوس به شرط تملک آن) خود را تا تاریخ ۳۰ مهر ۸۸ پرداخت نکنند، اتوبوس آن ها متوقف و

کارگران بافت آزادی و انتخاب نماینده

در مقابل فشار اعتراض کارگران از آنان خواسته است که کسانی را به عنوان نماینده انتخاب کنند. کارگران ۱۱ نفر را معرفی کرده اند اما سرمایه دار فقط ۲ نفر آن ها را پسندیده و بقیه را حذف کرده است!! این اقدام مالک شرکت خشم کارگران را بیش از پیش شعله ور کرده است. آنان اعلام کردند که نمایندگانشان باید حتماً توسط خودشان تعیین شوند. آن ها خطاب به هم فریاد می زدند که بیایید برای یک بار هم که شده است با هم متحد شویم. ظاهراً کارفرما در مقابل خواست کارگران عقب نشسته و با معرفی دوباره نماینده از سوی آنان موافقت کرده است.

منبع: آژانس ایران خبر
۲۵ مهر ۸۸

است. از این که بگذریم، به روال معمول هر دستگاه باید توسط یک کارگر اداره شود ولی سرمایه دار هر یک از کارگران را مجبور کرده است که ۲ تا ۳ ماشین را بچرخانند. صاحبان کارخانه با اجرای این برنامه شرایط کار مرگباری را بر کارگران تحمیل کرده اند. فضای کارگاه به دلیل کثرت ماشین ها به صورت وحشتناکی آلوده و مرگزا است. هر کارگر به جای ۳ نفر کار می کند و دستمزدی که دریافت می کند بسیار نازل است. کارگران فاقد لباس کار و هر گونه وسائل ایمنی هستند و هیچ اثری از بهداشت و نظافت در محیط هیچ کدام از این دو کارخانه دیده نمی شود. کار در روزهای تعطیل اجباری است. شمار کارگران مدام کاهش می یابد و فشار کار یکسره در حال افزایش است. کارگران علیه وضعیت مرگبار حاکم در کارگاه ها دست به اعتراض زده و خواستار بهبود شرایط کار شده اند. سرمایه دار

شرکت بافت آزادی دارای ۲ کارگاه است. کارخانه اول در کیلومتر ۱ جاده مخصوص کرج قرار دارد و بیش از ۲۵۰ کارگر را استئمار می کند. کارگاه دوم در کیلومتر ۹ همین جاده واقع است و حدود ۵۰ کارگر دیگر را مورد استئمار قرار می دهد. کارگاه اخیر دارای چندین سوله است که سرمایه دار شرکت آن ها را در سه بخش با نام های آی سودا، (انبار) طرح سازان برای تولید ام دی اف و بالاخره تی وی تی سازنده در و پنجره دوجداره از هم تفکیک کرده است. سرمایه دار هر کدام از این قسمت ها را جداگانه اجاره داده است و بابت هریک از آن ها ماهیانه چندین میلیون تومان سود خالص دریافت می کند. در هر کدام از این سوله ها به دستور سرمایه دار ۲۴ دستگاه نصب شده است و به این ترتیب بر اثر کثرت ماشین ها فاصله هر دو دستگاه از هم به جای این که ۴ متر باشد به کمتر از یک متر رسیده

از سایت کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری بازدید کنید

WWW.HAMAAHANGI.COM

منشور مطالبات پایه ای طبقه کارگر ایران

هجوم نظام سرمایه داری به سطح معیشت کارگران روز به روز ابعاد وسیع تری می یابد و کارگران بیش از پیش به اعماق مرگ و نیستی رانده می شوند. در یک سوی جامعه، انباشت عظیم ثروت را می بینیم و، در سوی دیگر، شاهد گسترش فقر و فلاکت و بی حقوقی در مقیاسی بی سابقه هستیم. شکاف طبقاتی اکنون به چنان ورطه هولناک و مرگباری تبدیل شده که برای کارگران راهی جز جنگ مرگ و زندگی با سرمایه داری باقی نمانده است. این جنگ را خود سرمایه داری بر کارگران تحمیل کرده است و خودکرده را تدبیر نیست. روزی نیست که شاهد چندین تجمع و تحصن و اعتصاب و راه پیمایی کارگری علیه نظام سرمایه داری نباشیم. بستن جاده ها و قطع شریان های حمل و نقل سرمایه اکنون می رود که به یک سنت مبارزه طبقه کارگر ایران علیه سرمایه تبدیل شود.

با این همه و به رغم آن که کارگران در همه جا مطالبات یکسانی را مطرح می کنند، مبارزات آنان هنوز به زیر یک پرچم سراسری واحد گرد نیامده است. و یکی از علت های عدم شکل گیری قدرت متشکل و سراسری طبقه کارگر و بدین سان به نتیجه نرسیدن این همه مبارزه کارگری را در همین جا باید جست. پیداست که اگر مبارزه کارگران برای مطالبات پراکنده و محلی به مبارزه برای مطالبات طبقاتی سراسری و واحد ارتقا نیابد کارگران به رغم تمام جان فشانی ها و فداکاری های خود راه به جایی نخواهند برد. گام اول برای عقب نشاندن هجوم بی امان سرمایه به سطح معیشت کارگران برافراشتن یک پرچم یا منشور سراسری واحد حاوی مطالبات پایه ای طبقه کارگر است. پایه ای بودن مطالبات کارگران در این منشور به دو معناست: نخست به معنای سطح پایین و نازل مطالبات کارگران ایران نسبت به حقوق متعارف کارگران در بخشی از جهان و دوم به معنای مطالبات عمومی کل کارگران ایران که ارتقای مبارزات پراکنده کنونی شان به سطح مبارزه ای سراسری در وسیع ترین شکل آن- که خود شرط لازم مقاومت در مقابل هجوم سرمایه در شرایط کنونی است- درگرو تبدیل آن ها به پرچم واحد و سراسری طبقه کارگر است.

اما مهم تر از این ها توضیح این نکته است که کارگران مطالبات خود را از چه زاویه ای مطرح می کنند. نفس طرح مطالبه کارگران از سرمایه داران و دولت آن ها به معنای آن است که سرمایه داران حاصل کار و تولید کارگران است. مطالبه کارگران از سرمایه داران از بابت هیچ چیز نیست مگر از بابت کاراضافی ای که برای سرمایه داران انجام داده اند اما در ازای آن هیچ چیز نگرفته اند. بنابراین، کارگران با طرح مطالبات خود در واقع به سرمایه داران و دولت آن ها می گویند که آنان باید این مطالبات را از محل همین کار پرداخت نشده برآورده کنند. بدین سان، کارگران در همان مبارزه خودانگیخته خویش نظم سرمایه را به چالش می کشند و باید بکشند. کارگر در لحظه لحظه زندگی خود به گونه های مختلف این مضمون ضدسرمایه داری را بیان می کند که چرا باید من کار کنم اما یکی دیگر بخورد؟ چرا باید تمام ثروت جامعه را من تولید کنم اما خودم از آن کاملاً بی بهره باشم؟ این همان رویکرد و زاویه ای است که ما به مثابه بخش کوچکی از طبقه کارگر منشور حاضر را بر مبنای آن تدوین کرده ایم.

مطالبات پایه ای طبقه کارگر ایران در شرایط کنونی عبارتند از:

- ۱- حداقل دستمزد ماهانه کارگران باید براساس ثروتی که آنان برای جامعه تولید کرده اند («تولید ناخالص داخلی») و اختصاص سهم هرچه بیشتری از این ثروت به ارتقای سطح زندگی و رفاه کارگران تعیین شود.
- ۲- تمام افراد زیر ۱۸ سال باید از محل ثروتی که کارگران برای جامعه تولید کرده اند حقوق ثابت ماهانه دریافت کنند.
- ۳- کارخانگی باید از میان برود، اما تا آن زمان باید به زنان خانه دار دستمزدی معادل دستمزد کارگران شاغل تعلق گیرد.
- ۴- تمام افراد جامعه باید از تأمین اجتماعی شامل حقوق بازنشستگی و از کار افتادگی و بیمه بیکاری برخوردار باشند.
- ۵- تمام بیکاران آماده کار باید مشمول بیمه بیکاری باشند. بیمه بیکاری نباید از حداقل دستمزد کارگران شاغل کمتر باشد.
- ۶- هر نوع قرارداد استخدام موقت باید ملغی شود.
- ۷- حقوق تمام شاغلان، بیکاران، زنان خانه دار و افراد زیر ۱۸ سال باید حداقل تا بیست و پنجم هر ماه پرداخت شود.
- ۸- شاغلان در تمام مراکز کار و تولید در تمام شیفت های کاری باید از غذا و سرویس ایاب و ذهاب رایگان برخوردار باشند.
- ۹- مسکن مناسب با تمام امکانات رفاهی و ارتباطی و وسائل خانگی حق مسلم هر شهروندی است. تحقق این امر درگرو آن است که: - از ساختمان های تحت مالکیت دولت که اینک در اختیار نهادهای دولتی قرار دارند برای تأمین مسکن شهروندان استفاده شود. - دولت هر سال درصد معینی از بودجه را به احداث واحدهای مسکونی جدید برای شهروندان اختصاص دهد.
- ۱۰- بهداشت و دارو و درمان انواع بیماری ها باید رایگان باشد.
- ۱۱- آموزش و پرورش در تمام سطوح باید رایگان شود.
- ۱۲- حمل و نقل عموم مردم در سراسر جامعه باید رایگان شود.
- ۱۳- تمام مردم باید از مهد کودک رایگان استفاده کنند.
- ۱۴- همه سالمندان و معلولان باید به صورت رایگان تحت مراقبت قرار گیرند.
- ۱۵- کار کودکان و جوانان زیر ۱۸ سال باید به طور کامل ملغی شود.
- ۱۶- هرگونه تبعیض جنسی در مورد زنان باید از میان برود. برای تحقق این خواست باید: - زنان در تمام قوانین از جمله قانون کار، قوانین مربوط به ازدواج و قوانین کیفری با مردان حقوق برابر داشته باشند. - هر نوع دخالت دولت در تعیین نوع زندگی، روابط زن و مرد یا دختر و پسر و پوشاک زنان ممنوع شود. - ازدواج یا جدایی همسران از یکدیگر با توافق آزادانه و حق برابری کامل میان آنان صورت گیرد. - هرگونه ازدواج قبل از سن ۱۸ سالگی ممنوع شود. - با ایجاد فرصت های شغلی برای زنان و امکاناتی رایگان چون شیرخوارگاه، مهدکودک، سالن غذاخوری و رخت شوی خانه به صورت گسترده و فراگیر در محل های کار و سکونت زمینه اجتماعی شدن کارخانگی فراهم شود.
- ۱۷- تمام افراد جامعه باید بدون هیچ قید و شرطی از آزادی های سیاسی از قبیل آزادی عقیده و بیان، آزادی نشریات و مطبوعات، آزادی اعتصاب، آزادی تجمع و تحصن و راه پیمایی و تظاهرات برخوردار باشند.
- ۱۸- ایجاد هرگونه تشکل از جمله تشکل ضدسرمایه داری و سراسری طبقه کارگر باید آزاد باشد.

کارگران علیه سرمایه متشکل شویم!
کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری

اول ماه مه سال ۱۳۸۸

خبرنامه کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری را به

دست کارگران برسانید.

سایت کمیته هماهنگی برای ایجاد تشکل کارگری به طور روزمره به روز شده و اخبار جدید کارگری در آن منتشر می‌گردد.

آدرس سایت را به اطلاع همه برسانید:

WWW.HAMAAHANGI.COM

برای تماس با ما نامه الکترونیکی خود را به آدرس زیر بفرستید:

khbitkzs@gmail.com

برای اشتراک این خبرنامه به سایت کمیته مراجعه کرده و آدرس الکترونیکی خود را در قسمت "خبرنامه سایت" وارد کنید. در صورتی که مایل به ادامه اشتراک نیستید، می‌توانید در همین قسمت خواهان حذف نام خود از فهرست مشترکین شوید.